

MAREK ZÁKOPČAN
POD HORÚCIM PĚSKOM

köruna

MAREK ZÁKOPČAN

POD HORÚCIM
PIESKOM

Copyright © Marek Zákopčan 2015
Cover design © Vydavateľstvo KORUNA
& Peter Mičuda, 2015
Cover photo © PaulPaladin, Cebreros, Aquafoto, Fotky&Foto
Layout design © Vydavateľstvo Koruna
Slovak edition © Vydavateľstvo Koruna 2015

ISBN: 978-80-89681-57-0

MAREK ZÁKOPČAN

POD HORÚCIM
PIESKOM

 koruna
VYDAVATELSTVO

PROLÓG

*Pi-Ramzes, Egypt,
1253 pred Kristom*

Tmavou nocou sa pozdĺž Nílu nečujne niesli kroky muža, ktorý mal oblečenie chudobných vrstiev, ale jeho chôdza a hrdo vystretá brada svedčali o lepšom pôvode. Zakrádal sa pomaly, aby nevzbudil neželanú pozornosť. Jeho úloha si vyžadovala absolútnu diskretnosť. Srdce mu tlklo až v hrdle. Spočiatku sa mu kňazov nápad pozdával, ale teraz si nebol istý tým, či robí správne. Obával sa hnevu bohov. Počul už o mnohých trestoch, ktoré zoslali na ľudí, čo nežili podľa ich prianí, ale vykročili na cesty zla.

Prechádzal mestom až na jeho koniec, nenápadne ako myš. Kdesi v diaľke začul brechot psa. Strhol sa. Keď sa upokojil, pokračoval ďalej.

Bol na mieste! Oprel sa o múr. Potreboval nejaký čas, aby sa vydýchal a nabral sil i odvahy. Potom vstal a preliezol na druhú stranu. Skontroloval prostredie, a keď si bol istý, že všade vládne pokoj, prebehol cez záhradu s čistým jazierkom až k domu z nepálených tehál. Predpokladal, že majitelia aj služobníctvo spia. Úplne potichu vkĺzol dnu. Chvíľu trvalo, kým si jeho oči privykli na prítmnie. Rozhliadol sa, potom vykročil. Dom mal jedno podlažie s terasou obrátenou na sever. Prešiel prijímacou miestnosťou, ktorú ochraňoval boh Bes, a ocitol sa v obývacej izbe. Kňaz bol presvedčený, že presne tu sa nachádza, čo hľadá.

Pohľad mu padol na malú, nenápadnú truhlicu vedľa stola. Bola stará a ošúchaná. A prečo by práve sem nemohol ukryť ten kameň? Otvoril ju. Stuhol! Neveril vlastným zmyslom! Mal

ruke žezlo a v druhej korbáč. Na hlave mala podlhovastú bielu korunu a mužovi sa na jazyk drali tisíce otázok, keď mu došlo, kto pred ním stojí. Chcel prehovoriť, no z úst mu nevyšiel ani hlások.

„Tvoja životná púť sa naplnila,“ predniesol hlbokým hlasom Osiris, boh vzkriesenia a vládca podsvetia a čiernymi očami sa zapichával smrteľníkovi priamo do duše. „Čaká ťa však ešte posledná skúška. Tribunál rozhodne, či si zaslúžiš za svoje činy odpustenie, alebo budeš naveky zatratený.“

Božský predseda súdu odstúpil a odkryl pohľad na váhy vo výške dospelého človeka. Žiarili do tmy, ich ramená sa vznášali vo vyrovnanej polohe, pripravené na použitie.

Muž sa roztriasol. Stál pri nich Anubis, boh s hlavou šakala, dohliadajúci na pohrebiská, mumifikáciu a ochranu mŕtvych. Neďaleko pri ňom sedel Thovt s hlavou ibisa, vynálezca písma, božský zapisovateľ, patrón učenosti a mágie, aby dôkladne zaznamenal celý priebeh súdu.

Sotva viditeľné steny vôkol nich boli vyzdobené množstvom hieroglyfov a výjavov, ktoré poznal z Knihy mŕtvych.

„Viedol si počestný život?“ opýtal sa Osiris.

Muž zaváhal. Bol zbožný, ctil si vyššiu moc, no nedávne udalosti mu obrátili hodnoty naruby. Chcel sa obhájiť, vysvetliť, čo ho k tomu viedlo, a najmä kto mu to nariadil. Stále však nedokázal prehovoriť, a zmohol sa iba na slabé, nepresvedčivé prikývnutie.

Odrazu sa z tmy začal šíriť šepot. Naberal na intenzite, až postupne prechádzal do kriku.

„Lúpež!“

„Vražda!“

„Chamtivosť!“

„Neprávosť!“

„Kradnutie božieho majetku!“

„Porušovanie zákonov!“

„Rúhanie!“

Vedel, komu hlasy patria. Štyridsaťdva bytostí súdu ostávalo v temnote, hoci každá z nich mala svoju desivú podobu – od hltača tieňov cez obrovského hada až po všeobjímajúci plameň.

Hlasy ho svojou nástojčivosťou zasahovali ako bodajúce nože, cítil každé previnenie a na jeho dušu sadala ťažoba.

Vedel, že je stratený.

Osiris si preložil žezlo do druhej ruky, pristúpil k nebožtíkovi a rýchlym pohybom mu vytrhol srdce z tela.

Muž otvoril ústa dokorán v nemom výkriku, ale bolesť neprichádzala. Zo zívajúcej diery v hrudi nevytekla ani kvapka krvi, zatiaľ čo jeho srdce naďalej bilo, akoby si nevedomilo, že stratilo kontakt so zvyškom tela.

„Pristúpime k váženiu,“ oznámil Osiris a odovzdal srdce Anubisovi.

Šakalí boh mávol rukou a na pravom vážidle sa zjavilo nebesky biele pierko – symbol Maat, bohyně spravodlivosti.

„Ak váha tvojich hriechov bude väčšia než čistá spravodlivosť, nikdy sa nedočkáš vykúpenia. Ak si však žil podľa božích poriadkov, tvoja duša spočinie vo večnej blaženosti.“

Anubis položil srdce na druhé vážidlo. Chvíľu sa nič nedialo, nadpozemský tribunál bol však trpezlivý, nebolo sa kam ponáhľať.

Napokon srdce začalo tlačiť váhy k zemi, jeho hriechy boli priťažké pre nevinnosť pierka.

„Súd rozhodol,“ povedal Osiris nezaujatým hlasom.

Muž odrazu cítil, ako sa mu telom šíri teplo. Prestúpilo každú jeho čiastočku, najprv ako slabé brnenie, postupne sa zosilňovalo, až sa obradnou sieňou naveľa rozľahol jeho rev. Zvíjal sa na zemi, bez možnosti úniku pred pálivou bolesťou.

Posledné, čo videl, kým sa z jeho tela stal len pás prachu z kostí, bol odlesk žiary v Osirisových temných očiach.

Boston, USA, marec 1931

Vkradnúť sa do domu, kde strávila toľko času, bolo ľahšie než si predstavovala. S kriminálnou činnosťou nemala nijaké skúsenosti, no situácia si vyžadovala razantné riešenie.

Vedela, že zadné dvere vedúce do záhrady budú poodchýlené. Majiteľov poznala ako vlastnú rodinu, napriek tomu nepociťovala ani najmenšie výčitky, keď vkĺzla do priestrannej obývačky a cez ňu do rozľahlej vstupnej haly. Odtiaľ vyšla po širokom mramorovom schodisku na poschodie, kde sa nachádzalo niekoľko spální.

Jej pohyby boli rýchle a premyslené. Otvorila tretie dvere a ocitla sa v pánskej izbe. Cítila vôňu santalového dreva, jej tak dôverne známu. Prvýkrát zaváhala. Nie však pre pochybnosti, ale z obavy, že ju niekto pristihne. Musí sa poponáhľať.

S istotou, akú prežíva málokto, zlodej, prešla k vyrezávanej dubovej skrini a so škripaním ju otvorila. Začala zuby a rýchlo siahla dovnútra.

Vytiahla ošúchanú knihu a chvíľu na ňu očarene hľadela.

„Vedel som, že sa tu skôr či neskôr objavíš, Katherine,“ začula známy hlas a prudko sa otočila.

Nereagovala, iba sa pozerala, ako vysoký príťažlivý muž prešiel k nočnému stolíku vedľa postele a zapálil lampu.

„Prišla som si po to, čo mi patrí,“ povedala stroho.

Sklamane pokrútil hlavou. „Obohratá pieseň. Prečo si nedáš povedať?“

„Neverím klamstvám.“

„Vždy si bola svojhlavá. Odlož knihu a vráť sa domov. Zabudneme na tento... malý incident.“

„Pôjdem,“ privilila, „ale knihu si vezmem so sebou.“

Rázne vykročila k dverám, ale zahatal jej cestu. Ak si však myslel, že ju vystraší urastenou postavou a zamračeným výrazom, mýlil sa.

Prudkým pohybom ho kopl do slabín.

Prehol sa v návale prekvapenia a bolesti, ale nestačilo jej to. Priskočila k lampe, vytrhla ju zo zásuvky a rozbila mu ju o lebku.

Aj napriek náhlejšiemu tme v zábleskoch mesiaca videla, ako sa mu okolo hlavy vytvára krvavá aureola.

Stuhla. Mala nutkanie skontrolovať, či žije, ale namiesto toho vybehla z izby a krátko nato ju pohltila noc.

1. KAPITOLA

*Paríž, Francúzsko,
máj 1931*

Medzinárodná koloniálna výstava bola nielen ukážkou moci Francúzska v rámci svetovej politiky, ale zároveň poskytovala živnú pôdu pre množstvo vzdelancov, obchodníkov i dobrodruhov. Vincenneský lesík na východe hlavného mesta poskytol vláde stohektárový priestor, aby ľudia z francúzskych kolónií predviedli svoje umenie, remeslá a tradičnú architektúru chrámov a obydlí.

Milióny návštevníkov z celého sveta merali cestu do mesta lásky, aby sa dozvedeli viac o pozitívnom vplyve šírenia európskej kultúry a jazykov medzi domorodcami v Afrike a Ázii. Čo na tom, že komunisti zorganizovali recipročnú výstavu pod názvom *Pravda o kolóniách*, kde sa snažili predstaviť odvrátenú stranu kolonializmu, najmä v súvislosti s nútenými prácami a potláčaním ľudských práv. Akurát tým ešte viac podporili záujem verejnosti o pôvodnú výstavu.

Tobias Vicen, profesor starovekých dejín, bol človek vysokej postavy, ktorá u žien vzbudzovala obdiv a u nízkych mužov závišť. Jeho večne rozstrapatené svetlohnedé vlasy pôsobili dojmom, akoby práve vstal z postele. Špičku nosa mal trochu zahnutú dohora, čo svedčalo o jeho miernej namyslenosti. Vy-nímali sa na ňom okuliare v kostenom ráme. Nosil ich odmala, hoci by ich už ani nepotreboval. Natoľko si však na ne zvykol, že by sa bez nich cítil stratene. Pri rýchlej chôdzi si často hrýzol hornú peru, ani čo by o čomsi úporne premýšľal.

Práve vyšiel z Kočičinského pavilónu, keď si všimol, ako naňho ktosi máva. Pri pohľade na dávneho priateľa s typickou brašnou prevesenou cez plece sa pousmial a vykročil k nemu. „Bonjour, Jacques,“ potriasol mu rukou.

Tobias mal často pocit, že sa ľudia v duchu bavia nad jeho prízvukom. Francúzština síce nebola jeho rodná reč, no na západe žil tak dlho, že túto krajinu považoval za svoj domov.

Jeho otec bojoval vo Veľkej vojne ako vojak rakúsko-uhorskej armády. Počas nej sa však zapojil do česko-slovenského zahraničného odboja, a keď sa vojna skončila – a s ňou aj takmer tisícročná éra jedného štátu –, usadil sa s rodinou vo Francúzsku, kde začali nový život. Využil nové možnosti, ktoré pod vplyvom „otvárania okien do Európy“ lákali mnohých jemu podobných rojkov. Zároveň tvrdil, že jeho syn tu bude mať lepšie podmienky na vzdelanie i ďalší život.

V škole Tobias zistil, že jeho najobľúbenejším predmetom sú dejiny. Prečítal mnoho kníh s historickou tematikou a zapamätal si drvivú väčšinu informácií. Mal devätnásť rokov, keď sa dozvedel o ohromnom objave Howarda Cartera. Zaumienil si, že aj on raz dosiahne rovnaký úspech a vojde do dejín ako známy archeológ. Často sníval, že objaví zabudnutú hrobku alebo vzácny artefakt, čo prekoná aj nález miesta Tutanchamovho posledného odpočinku. Potom sa zobudil a ľutoval, že sa jeho sen nepremenil na realitu.

Ani po smrti rodičov, kedy preňho nastali krušné časy, neustúpili jeho sny do úzadia. Nezanevrel na ne, naďalej čítal rôzne publikácie a venoval sa študentom. Celý jeho svet tvorila každodenná rutina pozostávajúca z práce a pobytom v jeho byte, kde však pravdupovediac len spal, pretože väčšinu dňa trávil v škole.

Jacques neustále tvrdil, že takýto spôsob života mu ani trochu neprospieva. Keď mu to hovoril, Tobias sa tváril, že jeho slová berie vážne, hoci obaja veľmi dobre vedeli, že je mu to úplne jedno.

Jacques sa dokonca snažil dohodiť mu niektorú zo svojich kamarátok, ale Tobias odmietal akékoľvek pokusy o zblíženie.

knihy sú hieroglyfy označujúce faraóna, ale pre zlý uhol si tým nebol istý.

„Zjavila sa v múzeu ako veľká voda, na riaditeľov stôl položila knihu a vyhlásila, že hľadá schopného človeka, čo bude ju a jej priateľku sprevádzať na ceste do Egypta. Slušne ju upozornil, že zamestnanci múzea nie sú žiadni samozvaní dobrodruhovia, ale učenci. Keď však vytiahla do boja s tučným šekom, sám veľký šéf sa takmer ponúkol, že pôjde s ňou. Financie sú pre našu inštitúciu pretrvávajúcim problémom a každá... pomoc... je vítaná. To je však len jedna strana mince. Peniaze sa zakaždým nejakou našli a nájdu, no renomé v akademických kruhoch sa dá kúpiť ťažko. Vieš si predstaviť, aký ohlas by nastal, keby sme ukázali svetu ďalší kolosálny objav?“ zaiskrilo mu v očiach.

„Ako súvisí výlet zhýčkanej dedičky s vašim archeologickým bádáním?“

„Riaditeľ už vidí šek slečny Collinsovej premenený na slušnú kôpku frankov a nemieni sa ho vzdať. Bohužiaľ, nemá s ňou do Egypta koho vyslať. Išiel by som ja, nebyť Marie a jej tehotenstva. Brunell s ňou nechce poslať len tak hocikoho. Takmer celé dva dni strávil skúmaním tejto knihy a prišiel k záveru, že obsahuje informácie o dosiaľ neobjavenom poklade.“

„Akom?“

„Ide o kameň, ktorý patril ministrovi za čias Ramzesa II. a ktorý vraj oplýval neobyčajnou mocou. Oko Egypta.“

Tobias sa neveriacky uskrnul. „Dejiny sú plné legiend. Je naivné, ak nie priam hlúpe domnievať sa, že rozprávky v tejto knihe sa zakladajú na pravde. Navyše ide iba o jeden zdroj. Taký váženy a vzdelaný muž ako Brunell by určite nenaletel vybájaným dohadom.“

Jacques chcel vytiahnuť argumenty ohľadom ďalších prameňov a máp, no potom mu došlo, čo má Tobias za lubom. Snažil sa ho nachytať. Jeho rozprávanie ho zaujalo, ale nechcel hneď dať príliš najavo svoje nadšenie. Preto sa zdržal presvedčania.

„Máš pravdu. Až taký snílek nie je. A čo sa tvojich pochybností týka, sám dobre vieš, že niet dymu bez ohňa. V každej legende je aspoň zrnko pravdy. A kto ho objaví, má šancu

prepísať históriu. Spomeň si trebárs na Schliemanna. Mal len svoju neochvejnú vieru a text takmer tritisícročného eposu.“

„Ťažko možno porovnávať mladé dievča so zanietným dobrodruhom. A tiež je rozdiel v hľadaní drahokamu a celého mesta.“ Zdalo sa mu absurdné spomínať v tejto súvislosti legendárne objavenie Tróje v Turecku.

Jacques naoko sklamane vzdychol. „Takže ťa nepresvedčím, aby si sprevádzal slečnu Collinsovú s priateľkou na jej ceste?“

„Čože?“ Tobias si ani nevšimol, ako nebezpečne sa mu naklonila šálka v ruke. Nechýbalo veľa a jej obsah by skončil na jeho košeli.

Jacques sa posmešne usmial. „Konečne niečo, čo naštrbilo tú tvoju pokojnú fasádu. Už som si myslel, že si z kameňa.“

Tobias sa zhlboka nadýchol. „Máš veľmi nepríjemnú schopnosť odbiehať od témy, keď je to najmenej vhodné. Ešte raz – pomaly a zreteľne. Ty chceš, aby som odplával do Egypta s bohatou Američankou, hľadal tam akýsi bájnny kameň podľa starej knihy, a to pod patronátom múzea?“

„Sám by som to nezhrnul lepšie.“

„Prečo?“ vybafol.

Jacques rozhodil rukami, akoby to bolo nad slnko jasnejšie. „Pretože múzeum má málo ľudí, ja nemôžem opustiť rodinu na niekoľko týždňov, ty sa umáraš stereotypom a túžiš zažiť dobrodružstvo. K tomu si pripočítaj bohatú odmenu za poskytnuté služby a spoločnosť krásnej ženy.“

„Aké služby by sa odo mňa vyžadovali?“

„Poznáš všetky pamiatky a miesta, kde sa rodila egyptská história. Tamojšie umenie a kultúru máš v malíčku. Predvedieš slečne Collinsovej svoje úchvatné vedomosti o starovekých dejinách, poplavíš sa s ňou po Níle a dáš pozor, aby sa jej pod silným slnkom nespálila jej jemná pokožka. Pôsobí dosť citlivo.“

Tobias chvíľu hľadel na knihu, hypnotizovala ho a lákala. „Odkiaľ ju má?“

Jacques po prvýkrát nemal pripravenú odpoveď. „To neprezradila. S Brunellom sme sa to z nej snažili dostať, ale nič sme sa nedozvedeli. Môžeme len hádať, že ju získala z pozostalosti

Pomaly, ale isto sa mu však telom šírilo vzrušenie z nadchádzajúcej výpravy.

* * *

Hoci ho premáhala celodenná únava, po príchode domov sa usadil za pracovný stôl, zapol malú lampičku, ktorej svetlo sa mu odrážalo v sklách okuliarov, a chvíľu len tak hľadel na knihu položenú pred sebou. Nebola stará, mohla mať nanajvýš niekoľko desaťročí. Kožená väzba bola ošúchaná a vedel si predstaviť, že ležala nepovšimnutá kdesi v podkroví a celé roky na ňu sadal prach. Stránky boli hrubé a zožltnuté, no ich obsah vypovedal o omnoho väčšom bohatstve. Obával sa, aby ju nejako nepoškodil. Cítil veľkú zodpovednosť.

Texty boli v arabčine, sčasti vo francúzštine a na okrajoch strán sa nachádzali rukou písané poznámky v angličtine. Keď sa k tomu pridali egyptské hieroglyfy, išlo o pozoruhodný jazykový kompilát. Prvým stranám dominovala oslavná báseň na faraóna, ktorého meno sa v nej priamo nespomínalo, no podľa obrázkového písma Tobias rozpoznal, že ide o Ramzesa II. Veľkého. Nasledovali informácie o faraónovom živote, rodine (najmä o jeho milovanej manželke Nefertari) a vláde. Zaujala ho pasáž o ministrovi, v ktorej sa spomínalo aj Oko Egypta, kameň, čo tak rozprávkovo počaroval Jacquesovi. Zbežne prelistoval zvyšok knihy – boli v nej vyobrazené božstvá starovekého Egypta. Vrátil sa k predmetnej časti o kameni.

Predpokladal, že ako väčšina starých relikvií, aj on bol určený na posvätné účely. Nemýlil sa. Ak sa dalo veriť obrázku, kameň bol plošký, vajcovitého tvaru a hral všemožnými odtieňmi červenej. Podľa údajov v knihe ho stvorila samotná Vedžo, ochrankyňa Dolného Egypta. Legenda vraví, že patril Kádešovi, jednému z ministrov vlády za čias Ramzesa II. Verilo sa, že kameň dáva faraónovi moc vládnuť nad mýtickými bytosťami. Chcel ho však získať veľkňaz Amon-Reovho chrámu Nebuennenef. Krádežou poveril jedného zo svojich podriadených, ktorému sľúbil vyššie postavenie a bohatú odmenu. Zlodejovi sa podarilo vkradnúť do ministrovho domu

